

SZERENCSI ÉVA

FOTÓ: SZALAY BÉLA

JÓ, HA MEGFORBULNAK UTÁNAM...

— *Ugye már kislány korában színésznő akart lenni?*

— Egyáltalán nem. Nagyon sokáig balett-táncosnak készültem. Ötéves koromtól tanultam táncolni egy magániskolában. Harmadikos gimnazista voltam, amikor egy barátnőmmei azt olvastuk az újságban, hogy jelentkezni lehet a Pince Színházba. A barátnőm vitt magával, övé volt az ötlet, mégis engem tartottak ott kettőnk közül.

— *Ez az amatőr együttes jelentett akkora élményt, hogy?...*

— Igen: hogy egy évvel később, 1970-ben jelentkeztem a Színház- és Filmművészeti Főiskolára, ahová elsőre föl is vettek. A Pince Színház remek előtanulmány volt, Keleti Istvánól rengeteget lehetett tanulni a színjátszásról. És remek volt a csapat! Egy új, ismeretlen és lelkesítő világba csöppentem.

— *A hivatásos színészek között is megtalálta a hasonló jó légkört?*

— A színész is, mint bárki, barátokra tesz szert azok között, akik körülveszik, és természetesen olyanokkal is találkozik, akiket nem kedvel. Egy jó produkció közösséget kövacsolhat, ha viszont nem úgy mennek a dolgok, ahogy kellene, köztünk is több a civakodás.

— *Még főiskolás volt, amikor a tv-beli Bob hercegből megismerte az ország. Nem zavarja, hogy sokan ma is „hamvas nainaként” ismerik?*

— Miért zavarja? Azóta már sok másféle szerepem is volt, de az sem baj, ha akad, aki beskatulyáz. Miért lenne sértő, hogy azt mondják: naivát kell játszani? Később majd kiderül, tudok-e váltani, hiszen nem játszhatok öreg is kislányokat. A színészet hosszú távú pálya...

— *Szeret gyerekeknek játszani?*

— Úgy alakult, hogy inkább a magánéletemben játszom gyerekekkel, mint

a színpadon gyerekeknek. A főiskola után vendégszerepeltem Szolnokon az „Óz, a csodák csodája”-ban, ami nagyon jó előadás volt. Szerettük a gyerekek, és szerettük mi is. Mostani színházamban, a József Attila Színházban kevés a gyerekdarab. Viszont a bátyámnak van két gyereke, és van egy keresztfiam is, akire néha én vigyázok. Éppen a múltkor is, amikor már untuk a fogócskázást és a bújócskázást, felfedeztünk az egyik sarkon néhány vadgesztenyét. Eszembe jutott, hogy annak idején mennyi érdekes figurát készítettünk mi gesztenyéből és gyufaszáלבól. Most a keresztfiammal gyártottunk órákon át babát, lovat, zsiráfot.

— *Éva, milyen gyerek volt? Csöndes, jó tanuló?*

— Egyáltalán. Nem voltam ugyan éktelenül rossz, de magába húzódoó eminens sem. Az iskolánk, a Bem József Általános Iskola közelében volt egy grund, a Király fürdő mellett. Oda jártunk ki lábtengőzni, ott töltöttem az időmet a többiekkel. Meg a Sportuszodában, mert öt évig úsztam. A színjátszás miatt hagytam abba. De az igazság az, hogy soha nem is akartam versenyző lenni. Borzasztó volt, amikor nyolcszáz métereket kellett úszni időre, és „izzadtam” a vízben! Mindezt azért, hogy egy másodperccel gyorsabb legyek a többinél. Mái sem értem, mi ebben a jó.

— *Ha saját gyereke lenne, akarná-e, hogy sportoljon?*

— Én a sportot általában szeretem, és fontosnak tartom. Azért kellett nekem éppen az úszás és nem valami szórakoztatóbb, mondjuk: labdajáték, mert öt éves koromig tudóasztmám volt. Táncolni is ugyanezért vittek el. De azt nem tudom megmondani, ha majd gyerekem lesz, hogyan fogom nevelni. Nem tartom sokra a nem személyre szabott ne-

velési elveket. Ahogy engem neveltek a szüleim, arról is csak azt tudom, hogy megfelelt. Szabadjára engedtek, de ez nem jelentette azt, hogy magamra hagytak volna.

— *Volt-e valaha gondja a szépségével?*

— Kifejezetten örültem annak, hogy olyan vagyok, amilyen vagyok. Jó az, amikor a srácok megfordulnak az utcán az ember után. De azért nem vagyok elájulva magamtól; tulajdonképpen magas, szőke, kékszemű szerettem volna lenni... Tudom, hogy a szépség előny. Egy szép emberre szívesen néznek, könnyebben barátkoznak vele. De azt is tudni kell, hogy a szépség elmúlik, önmagában nem sokat ér.

— *A nagy sikerű Abigél, a Szabó Magda művéből*

forгатott tévé-film új sikert hozott Szerencsi Évának is. Mi köze Abigélhez? Hasonlítanak-e egymásra?

— Sem zárdát, sem nevelőintézetet nem ismertem, és felnőtt fejjel játszottam el ezt a kamaszlányt. Nagyon különbözőek egymástól, de azért voltak hasonló élményeink: mindenki tudja, milyen rossz az iskolában, amikor a barátai valamiért megharagszanak rá, és kiközösítik. Aki túl van az első szerelmén, az sem felejt el, milyen nagyon hitt, és milyen nagyot csalódtott. A leginkább azonos vonásunk Abigéllel a határozottság. Lehet, hogy rosszul döntök, de magam akarom eldönteni, mi jó nekem, mi rossz, mit akarok, és mit nem.

Nádasi Tibor

